

(Βνταῦθα τιμὴ ἑτησία. δρ. 12. | Ἀλλοδαπὴν) Ἐκδιδομένη ἑκάστη τῆς ἐβδομάδος. (Τιμὴ καταχωρ. δι' ἑκάστον σίχ. λ. 20.)
 (Εἰς τὰς ἐπαρχίας..... • 16. | φράγ. 24.) (Δι' ἑκάστην εἰδοποίησιν (ἐκ 10 σίχ.) Δ. 3)

ΕΛΛΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Τῆ 23 Νοεμβρίου 1865.

Βουλή.

Ἀντὶ κυρίου ἄρθρου καταχωρίζομεν περιλήψιν τῆς χθεσινῆς συνεδριάσεως, ἣτις ἀπέλειξεν ἀνοίχοντα νέαν πύλιν ἀδήλου. Ἀφ' οὗτι, ἐφοβούμεθα δὲν ἐλυτρώθημεν, καὶ ἰδοὺ κείμεθα σήμερον ἐρριμένοι εἰς ἀγωνίας ζυφώδεις. Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰς συζητήσεις ἐπιφυλασσόμενοι εἰς τὸ τέλος νὰ ἐπιφέρωμεν τὰ λεγόμενα ὡς μέλλοντα νὰ διαδεχθῶσι τὴν χθεσινὴν ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἀφοῦ ἀνέπτυξε τοὺς λόγους, τοὺς ὑπαγορεύσαντας εἰς τὴν κυβέρνησιν τὴν διακοπὴν, οἵτινες ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς καθ' ἑαυτοὺς κλάδου τῆς διοικήσεως κακῆς καταστάσεως, ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ καὶ εἰς τὴν πρὸ ἡμερῶν γενομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου ἐπερώτησιν ἀν διαμένῃ εἰς τὰς ἀρχάς του εἶπε δὲ ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἄς ἄλλοτε ὡς πληρεξούσιος ὑπεστήριξεν αὐταὶ ἤδη ἐν τῇ παρουσίᾳ κυβερνήσει ἄρχονται πραγματοποιούμεναι, καὶ πρὸς τοῦτο μάλιστα ἤλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κυβέρνησιν. Κατὰ τὴν ὁμιλίαν του δὲ ὁ κ. Ἀντωνόπουλος ὑπέδειξεν, ὅτι ὁ ἐκ μέρους τοῦ κ. Βούλγαρη πόλεμος τῆς προτάσεως τοῦ ὑπουργείου εἶναι ἀντίφασις τῆς πορείας του.

Ὁ κ. Βούλγαρης διαδεχθεὶς τὸν κ. Ἀντωνόπουλον διέβη τὴν ἀβεβαιότητα, εἰπὼν ὅτι θὰ πολεμήσῃ τὴν πρότασιν διότι αὕτη διαφέρει τῆς λήξεως τῆς παρούσης συνόδου, ἢν ἠτήσατο ὡς πρωθυπουργὸς πρὸς τὸ Βασιλέως, καθόσον αὐτὸς διὰ τῆς λήξεως ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνην διὰ πᾶν τὸ ἐκ τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς προελευσόμενον, ἐνῶ ἡ πρότασις τοῦ ὑπουργείου ἐπιψηφίζομένη καθίστησιν ὑπεύθυνον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὴν Βουλὴν, ἣτις ὀφείλει νὰ εἶναι δύσπιστος εἰς τὴν κυβέρνησιν. Μετὰ τοῦτο ἐρέμφθη τὸν κ. Ἀντωνόπουλον, διότι τὸν ἐπέιραξεν.

Τὸν κ. Βούλγαρη ἀντέκρουσεν ὁ κ. Δελιγέρωγης ἀποδείξας, ὅτι τὰ αἷτια, δι' ἃ ὁ κ. Βούλγαρης ἐζήτει τὴν λήξιν αὐτὰ ταῦτα ὑπαγορεύουσι τὴν διακοπὴν, ἣτις εἶναι ἀναπόφευκτος, ἵνα δυνηθῇ ἡ κυβέρνησις ν' ἀνορθώσῃ τόσα ἐρειπωμένα μέρη τῆς διοικήσεως· ἔληξε δὲ διαβεβαιῶν τὴν Βουλὴν, ὅτι δὲν πιστεύει νὰ μὴν ὑπερσπισθῇ ὁ κ. Βούλγαρης τὴν πρότασιν. Ἄλλ' ὁ κ. Βούλγαρης εἶχε πλέον κηρύξῃ ἐπισήμως κατ' αὐτῆς τὸν πόλεμον.

Τεταραγμένος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ κ. Κουμουνοῦ-

ρος καὶ μὲ ἀποστροφὴν ῥητορικὴν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἀφῆσε νὰ χυθῇ ὕλον τὸ πῦρ τῆς ψυχῆς του. Ὁ κ. Κουμουνοῦρος πρὸς τὴν διαφορὰν, ἣν ἀνέφερον ὁ κ. Βούλγαρης μεταξὺ τῆς λήξεως καὶ τῆς διακοπῆς, προσέθηκεν, ὅτι διὰ τῆς διακοπῆς τὸ ὑπουργεῖον ἐπιδιώκει ἵνα μετ' αὐτὴν ἔχῃ ὀλίγας μόνον ἡμέρας πλησίον τοῦ τῆς Βουλῆς, ἐν ᾧ διὰ τῆς λήξεως ὁ κ. Βούλγαρης θὰ τὴν συνεκάλει ταχέως καὶ θὰ τὴν διετήρη ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον. Ἐκάκισε δὲ τὸ ὑπουργεῖον ὅτι δὲν θέλει τὴν Βουλὴν, καὶ ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ παρασκευασθῇ ταχέως· καὶ κατέληξε εἰπὼν, ὅτι κατέστησεν ἡ νῦν κυβέρνησις τὴν Βουλὴν οἶκον ἐμπορίου.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐζήτησεν ἐπὶ τούτου ἐξηγήσεις, ὁ δὲ κ. Κουμουνοῦρος εἶπεν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον προσεπάθει νὰ ἐξαγοράσῃ βουλευτάς. Βοή καὶ ταραχὴ ἠγέρθη ἐπὶ τῇ οὕτως ἐλθοῦσῃ διαβολῇ ταύτῃ, καὶ κατὰ τὴν ταραχὴν ἐκείνην ἠκούσαμεν βουλευτὴν τινα φωνάζοντα ὅτι ὁ βουλευτὴς κ. Γόντικας τῷ προσέφερε 2,000 δραχ. ἵν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τὴν διακοπὴν. Τοῦτο δ' ἤνοιε ὁ κ. Κουμουνοῦρος. Ἄλλ' ὁ κ. Γόντικας εἶπεν ὅτι ἄνθρωπος, οἷος ὁ ἐν λόγῳ βουλευτὴς προχθὰς τὸν πρὸς τοὺς ἐντολεῖς του ὄρκον δὲν θὰ λέγῃ καὶ ἤδη τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ἡ βοή κατέπαυσε καὶ ὁ κ. Χρησίδης ἤρξατο, διὰ τῶν ὄπλων ὅμως τῶν ἀριθμῶν ἀπέδειξε ποῦ εὔρε τὴν οικονομικὴν κατάστασιν καὶ πόσον κῦξῃσαν αἱ δαπάναι τοῦ 1865, μνημονεύσας μάλιστα κονδύλια τινα, ὡς π. χ. τὸ τῆς δημοσίας ασφαλείας, ὅπερ ὑπερέβη τὸ τοῦ ἔτους 1864 κατὰ 120,000 δρ., τὴν προσθήκην τεσσάρων νομοεπιθεωρητῶν, καὶ ἄλλα. Διὰ πίνακος δὲ ἔν κατέθεσεν εἰς τὸ προεδρεῖον τῆς βουλῆς, ἐβεβαίωσεν ὅτι εὐρισκόμεθα ἤδη ὑπὸ τὴν πίεσιν χρέους ἀπαιτητοῦ 25,000,000. Μετὰ τὸ περὶ οικονομικῶν θέμα μετέβη εἰς τὰς ἄλλας ὕψεις τῆς προτάσεως τοῦ ὑπουργείου καὶ ἐπιδείξας τὴν ἀνάγκην τῆς καταστροφῆς τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν, αἵτινες εἰσὶν οὕτως κῦξημένοι, ὥστε ἡ κυβέρνησις τοῦ Κουμουνοῦρου ὥρισε 200,000 δρ. διὰ τὴν καταστροφὴν ἐκάστης συμμορίας, ἐμνήσθη τῆς διαρρύθμισσεως τῆς ὑπαλληλίας καὶ κατέληξεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κ. Βούλγαρη, πρὸς ὃν εἶπεν ὅτι ὁ κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ ὑπουργείου πόλεμος σκοπεῖ τὸ μικτόν (ἦτοι τὸν σχηματισμὸν μικτοῦ ὑπουργείου)· μολοντί, προσέθηκεν ἐν ἐπιλόγῳ, δὲν πιστεύει ποτὲ ὁ κ. Βούλγαρης νὰ παλινωδήσῃ, ψηφίζων ἐναντίον αἰτήσεως, ἣν αὐτὸς δι' ἄλλης ὁδοῦ ἐπέδιώξεν.

Ὁ κ. Χρηστόπουλος (τῆς Ὀλυμπίας) ἀναθὰς τὸ βῆμα ἐταχτοποίησε τὰ κατὰ τοῦ ὑπουργείου ἐπιχειρήματα, πολεμήσας τὴν πρότασιν ὡς κακῶς ἐργομένην, ὡς σκοπούσαν νὰ καταστήσῃ τὴν βουλὴν ὑπεύθυνον καὶ ὡς μαχτυρούσαν τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ὑπουργείου.

Ἡ συζήτης ἐκπρόχθη περὶ αὐτὴν ψήφους δὲ γενόμενης ἡ πρότασις τοῦ ὑπουργείου ἀπερρίφθη δι' 84 ψήφων κατὰ 70, ἤτοι διὰ πλειοψηφίας 14 ψήφων.

Αἱ! τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο ἔπεσεν, οἱ γελοιογράφοι τῆς Εὐρώπης εὐρίσκουσι νέαν ὕλην, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος νέα ὄπλα, καὶ ἡ κακὴ μας κατάστασις νέαν τρικυμίαν. Πάντες δ' ἐρωτῶσι, διατί τοῦτο ἔγεινεν;

Δὲν ἐξετάζομεν τοὺς πραγματικοὺς λόγους τῆς ἀπορρίψεως τῆς προτάσεως τοῦ ὑπουργείου, διότι ἀγανάκτησις καίει τὴν καρδίαν μας, παρατηροῦμεν μόνον ὅτι ἡ πτῶσις τοῦ ὑπουργείου δὲν ἦτον ἔγκαιρος οὐδὲ δικαίη.

Ἄλλ' ἰδῶμεν τίς θέλει σπεύσει εἰς ἐπούλωσιν τῆς ἐπαναληπτικῆς ταύτης πληγῆς. Οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ὅτι ὁ ΤΙΣ οὗτος εἶναι ἐν μικτὸν ὑπουργεῖον νομίζομεν ὅμως ὅτι ἀπατῶνται. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἡ παρούσα κατάστασις τῆς βουλῆς πνίγει πᾶσαν ἐλπίδα περὶ ἐδραίωσεως μιᾶς κυβερνήσεως ἀνεκτῆς τῇ κοινῇ γνώμῃ. Τὸ ἔθνος ἔχει ἀνάγκην κυβερνήσεως ὅχι μιγάδος καὶ παροδικῆς, καθόσον τοιαύτη κυβερνήσις, καὶ τοι φέρουσα τὴν χροιάν τῆς κοινοβουλευτικῆς ἰσχύος, θὰ γεννηθῆ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν σκόληκα τῆς διχονοίας. Τὸ ἔθνος θέλει κυβερνησὶν φίλην τῇ κοινῇ γνώμῃ καὶ ἰσχυράν· τὸ δεύτερον δὲ τοῦτο ἀναγκαῖον συστατικόν, τῆς βουλῆς ἡ νῦν κατάστασις δὲν ὑπόσχεται. Ἐν τούτοις ἄς ἀναμεινῶμεν ἀφιερῶμενοι εἰς τὸν πατριωτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΒΕΩΤΕΡ. ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ βιεννοῦς «Τύπος» ἀναγγέλλει, ὡς ἐκ διπλωματικῆς δῆθεν πηγῆς ἀρυσθεὶς τὴν εἰδήσιν ταύτην, ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος διεβίβασε πρὸς τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας κηρύττει, ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι περαιτέρω διατριβὴ αὐτοῦ κατέστη ἀφόρητος, καὶ ὅτι ἀφούκτως θὰ παραιτηθῆ τοῦ ἑλληνικοῦ Στέμματος, ἐὰν μὴ ἐκπληρωθῶσιν ὅροι τινὲς, οὓς ἡ Α. Μ. ἀναπτύσσει εἰδικώτερον ἐν τῇ ἐπιστολῇ του. Ὁ «Τύπος» ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ ὅροι οὗτοι ἀφορῶσι τὴν ἐπέμβασιν τῶν εὐεργετιδῶν δυνάμεων εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος.

(Κλειώ.)

Εἰς τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον εἰσῆλθον κατ' αὐτὰς δύο νέα πρόσωπα, ὁ κ. Φόρστερ ὡς ὑπογραμματεὺς τοῦ ἐπὶ τῶν ἀποικιῶν ὑπουργείου καὶ ὁ κ. Γόσενῶς ὑπογραμματεὺς τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου.

— Ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ ὁ διασημότερος πυγμαῖος τῆς Ἀγγλίας Θωμᾶς Σάβερ. Τὴν κηδείαν αὐτοῦ συνάδουσαν 30 χιλ. ἄνθρωποι, ἤτοι πλείονες ἢ ὅσοι ἄλλοτε παρηκολούθησαν τὸν νεκρὸν τοῦ δουκὸς Οὐελλιγκτῶνος τοῦ νικησαντος ἐν Οὐαρτελῶ τὸν Ναπολέοντα.

— Ὁ ὑποτιθέμενος ἀρχηγὸς τῆς διοργανιζομένης ἐν Ἰρλανδίᾳ ἐπαναστάσεως Στέφεν, τὸν ὅποτον ἡ ἐπιτόπιος ἀστυνομία μετὰ πολλῶν ἀγώνων ἤδυνθη ἐπὶ τέλους· νὰ συλλάβῃ καὶ φυλακίσῃ ἐν ταῖς εἰρηταῖς τοῦ Δουβλίνου, ἐδραπέτευσεν διελθὼν ὀκτὼ σιδηρᾶς θύρας, τῇ συνενοχῇ, λέγουσι τῶν φυλάκων. Πολλὸ πιστὸν εἶναι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ὑπάλληλοι! Καὶ ἔπειτα κατηγοροῦσιν ἡμᾶς ὅτι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ συλλάβωμεν τὸν Κίτσον, χαρίζομενοι εἰς αὐτὸν, κρυπτόμενοι εἰς τὰς φαράγγας τῶν ὄρεων τῆς Ἀττικῆς. Ἐν τούτοις ἐτάχθη βραβεῖον ἐκ 4000 λιρῶν διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Στέφεν.

— Ἐν τάγμα Ζουάδων ἀπερχόμενον εἰς Μεξικὸν καὶ ἀποβιβάσθην εἰς Μαρτινικάν (γαλλικὴν ἀποικίαν), συνῆψε μετὰ τῆς αὐτοῦ φρουρᾶς, ἕνεκα μικρᾶς ἀφορμῆς, αἱματηρὸν ἀγῶνα, καθ' ὃν ἔπεσον καὶ ἐπληρώθησαν ἑκατέρωθεν περὶ τοὺς ἑκατόν.

— Ὁ τοποτηρητὴς τῆς Ἀλγερίας στρατάρχης Μακμαῶν, διχονοήσας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα περὶ τῶν αὐτοῦ ληπτέων διοικητικῶν καὶ στρατιωτικῶν μέτρων, προσήνεγκεν, ὡς βεβαίῳσι, τὴν

παραίτησίν του, ἀναπληροῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Φλερῶ. Ὁ Μακμαῶν διατρίβει ἤδη ἐν Βιέννῃ παρὰ τῷ συγγενεῖ αὐτοῦ Βαρῶν Σίγα.

— Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ ρωσικοῦ θρόνου καταβαίνει εἰς Νίκιαν. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην θὰ μεταβῆ καὶ ἡ πριγκιπέσσα τῆς Οὐαλίας.

— Ὁ πρῶν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας Θουβενὲλ πνέει τὰ λοιπῶνα.

— Εἰδήσεις ἐκ Κοπεγχάγης ἀπὸ 23 Ἰουλίου (ν) ἀναγγέλλουσιν ὅτι ὁ συνταγματάρχης Τσέρνιγγ ἐπρότεινεν εἰς τὴν βουλὴν νὰ τεθῆ ὑπὸ δίκην τότε ἐνεστῶς καὶ τὸ παραιτηθῆν πρῶν ὑπουργεῖον, ἕνεκα τῆς ἀντισυνταγματικῆς πορείας αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ πρότασις αὕτη ἀπερρίφθη κατὰ νεώτερας εἰδήσεις.

— Ὁ πρίγκιψ Ναπολέων συνεφιλιώθη μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων.

— Κατὰ τὸ σύγγραμμα, ὅπερ συνέγραψε πρὸ τινος ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων περὶ Ἀλγερίας, ὁ πληθυσμὸς τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης ἀπαρτίζεται ὑπὸ 2,848,813 ψυχῶν, ὑποδικαιρουμένων ὡς ἑξῆς:

2,580,267 ἰθαγενεῖς, 192,546 εὐρωπαῖοι καὶ 76,000 στρατιῶται.

Νεώτατα τηλεγραφήματα.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, (18) 30 νοεμβρίου. Ἡ «Συνταγματικὴ» διαψεύδει τὰ λεγόμενα περὶ τοῦ Κ. Βίσμαρκ ὡς ζητήσαντος δῆθεν τὴν συνδρομὴν τοῦ Ναπολέοντος πρὸς ἐκτέλεσιν σχεδίων ἀνατρεπτικῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, (18) 30. Ὁ «Χρόνος» καὶ ὁ «Ἐωθ. Ταχυδρόμος» ἀναγγέλλουσιν ἐπισήμως ὅτι ἡ βασίλισσα θὰ κηρύξῃ αὐτοπροσώπως τὴν ἐναρξιν τοῦ κοινοβουλίου. Αἱ ἐφημερίδες φοβοῦνται μήπως οἱ Φαινιᾶνες, οἱ ἔχοντες ἤδη συνεννοήσεις ἐν ταῖς φυλάκασι, γίνωσι κύριοι καὶ τῶν ναυπηγείων καὶ ὀπλοθηκῶν τῆς Ἀγγλίας. — Πολεμικὰ τινὰ πλοῖα καταδιώκουσι τὸ σκάφος, ἐφ' οὗ ἔρριπεν ὁ Στέφεν.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 16[28. Αἱ ἐφημερίδες ἐκφράζουσι τὸν φόβον μήπως οἱ Φοῖνοι, οἵτινες, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς φυγῆς τοῦ ἀρχισυνωματοῦ Στέφεν, ἔχουσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τοὺς φυλάκας τῶν εἰρηκτῶν, καταλάβωσι καὶ τὰ νεώρια καὶ τοὺς ναυστάθμους τῆς Ἰρλανδίας.

ΑΥΤΟΘΕΝ, 16[28. Ὁ κόμης Ρώσελ ἐκήρυξεν ὅτι ἐπῆλθεν ὁ καιρὸς νὰ συμμετάσχωσι τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ αἱ ἐργατικαὶ τάξεις τοῦ λαοῦ. Ἐνεκεν ὅμως τῆς κατὰ τοῦ σχεδίου τούτου παρασκευαζομένης κρατερᾶς ἀντιστάσεως, ἡ κυβέρνησις δὲν θεωρεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος σκόπιμον ἵνα καθυποβάλλῃ αὐτὸ εἰς τὰς βουλὰς.

ΑΥΤΟΘΕΝ, 16[28. Ἡ ἐν Ἰαμαϊκῇ ἐπαναστάσις κατεστάλη ὀλοσχερῶς. Δισχιλιοὶ περίπου ἀντάρται (:) ἐτουφεκίσθησαν καὶ ἀπηγχονίσθησαν.

ΔΙΔΑΧΘΕΑ.

Ἡ πολυθρόλλητος πρότασις τοῦ ὑπουργείου, ἀπερρίφθη διὰ τῆς πλειοψηφίας 14 ψήφων, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ κ. Δεληγεώργης μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἀνέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἀλλ' ἄδηλον τί ἐγένετο. Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς θέλει κάμει χρῆσιν τοῦ προνομίου του ἐκκαλῶν τὴν ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς εἰς τὸν λαόν. Ἄλλοι πάλιν, ὅτι σχηματίζεται μιγάς κυβέρνησις ὑπὸ τὴν προεδρείαν κατ' ἄλλους μὲν τοῦ κ. Μαγγίνα, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ κ. Ρούφου. Εἰσὶ δὲ καὶ τινες διαβεβαιούντες, ὅτι ὁ κ. Βούλγαρης δὲν θέλει ἐνδώσει εἰς τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως μικτῆς.

— Ἡ δημοσιὰ ἀσφάλεια εἶναι τῶν πρώτων, ἀν ὅχι τὸ πρώτιστον στοιχεῖον τῆς εὐνομίας. Ἄλλ' ἐκ τῶν πολιτικῶν μας κυματισμῶν αὐξάνει ἡ ἀθλία αὐτῆς κατάστασις· οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπάλληλοι ὀφείλουσιν ἤδη ὑπέρποτε νὰ δεῖξωσιν ζῆλον καὶ δραστηριότητα πρὸς πᾶν ἀποβλέπον τὴν τήρησιν τῆς ἀσφαλείας.

— Ο ύπουργός τῶν οἰκονομικῶν εἰπὼν ἐν τῇ ἀγορεύσει του, ὅτι ἐκ Κερκύρας ζητοῦνται 500 χιλιάδας δραχμαὶ διὰ μισθοῦ τῶν υπαλλήλων. Ὅποις οἰκονομικῇ κατάστασις! οἱ δυστυχεῖς υπάλληλοι πόσα θὰ υπομένωσιν ἐκ τῆς τοιαύτης καθυστέρησως τῶν μισθῶν καὶ τῆς ἐπικρατοῦσης δυσπιστίας.

— Ο καιρὸς ἐστράφη ἐπὶ τὸ ψυχρότερον καὶ βορρᾶς δυνατὸς παλαίει καὶ ἐπικρεμαμμένων νεφῶν.

— Διὰ Β. Διατάγματος προεβιβάσθη συναγματάρχης τοῦ πεζικοῦ ὁ Ιω. Πασχάλης καὶ ἐτέθη εἰς ἀποστρατεῖαν μὲ μνησιαίαν σύνταξιν ἐκ δραχ. 320.

— Ἀπεβίωσε χθὲς ὁ Κωνσταντῖνος Κουμανούδης, ἀδελφὸς τοῦ καθηγητοῦ Στ. Κουμανούδα, καὶ ἐτάφη διὰ τῆς ἀνηκούσης ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς.

— Ὁ κ. Ν. Σακίπουλος, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης, ἀφίκετο ἐνταῦθα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Σαρίπουλον.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 1568.)

Ἐν τῷ προμνημονευθέντι ἐν ἀρ. 1559 ἄρθρῳ ἡμῶν παρετηροῦμεν τῷ πολυμαθεῖ ἐπικριτῇ τοῦ Ναπολέοντος πόσον ἠδίκησε τοὺς Ῥωμαίους, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἀντὶ νὰ ἐκπολιτίσωσι κατέστρεψαν καὶ ἀπεβαρβάρωσαν τὰ ὑπ' αὐτῶν ὑποταχθέντα ἔθνη, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, δισκόζονται ἀνεξίτηλα παρὰ πᾶσι τὰ ἔθνη τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τούτου ἀνεφέρομεν ὅτι Ῥωμαῖκα ἀγυαὶ εἶναι αἱ μέχρι σήμερον διατέμνουσαι τὴν Ἑυρώπην λεωφόροι, Ῥωμαῖκὴ ἡ γλώσσα τῶν ἑσπερίων καὶ περυσίων ἐθνῶν, Ῥωμαῖκὰ τῶν πλείστων πόλεων τὰ ὀνόματα, τὰ τεῖχη καὶ τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ αὐτὴ δὲ τοῦ ἀξιοτίμου καθηγητοῦ ἡ «καλλικελάδος ἔδρα» (καλλικελάδου; εὔρετρόπον νὰ ὀνομάσῃ ὁ κ. Σαρίπουλος τὰς ἔδρας ἐν σελ. 38 σιχ. 33 τῆς Πολ. Μελέτης) κληροδότημα τῶν Ῥωμαίων, ὧν οἱ νόμοι, ἡ ἑρμηνεῖα δηλ. αὐτῶν, παρέχουσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον εἰς τὸν ἀξιοτίμον τῆς Νομικῆς Σχολῆς καθηγητήν. Πρὸς ταῦτα ἀπαντῶν ὁ κ. Σαρίπουλος ἐν ἀρ. 1561 τῆς «Αὐγῆς» λέγει «Περὶ τῆς καταστροφῆς ἣν ἐπέφερον (sic) ἀρκεῖ ἡ εἰσβολὴ τῶν βαρβάρων, διὰ τὴν ἀδυναμίαν, εἰς ἣν περιέστη ὁ ὑποταχθεὶς τῇ Ῥώμῃ κόσμος, ἕνεκα τῆς Ῥωμαϊκῆς τυραννίας καὶ φανυλότητος.» Καὶ τοὶ μὴ καλῶς ἐνόησαντες τί κοινὸν μεταξὺ τῆς Ῥωμαϊκῆς τυραννίας καὶ φανυλότητος καὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ῥωμαίων, σπεύδουσι οὐδὲν ἦττον νὰ μετατοπίσωμεν τὴν συζήτησιν, ἵνα ἀποδείξωμεν τῷ σοφῷ καθηγητῇ, πόσον πρωτότυπος εἶναι καὶ ἡ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς τυραννίας καὶ φανυλότητος γνώμη του, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας πάντες οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ, πρὸ πάντων δὲ οἱ Ἕλληνες ἀποροῦσι λέξεων πρὸς ἔπικρον τῆς ἐν ταῖς νίκαις μετριοπαθείας τῆς κοσμοκράτορος Ῥώμης, ὡς δύναται νὰ πληροφορηθῇ ὁ ἀξιοτίμος κ. Σαρίπουλος, ρίπτων ἐν βλέμμα εἰς Διον. Ἀλικαρνασσεῶς βιβλ. 6', 72, καὶ Πολυβίου βιβλ. ιη', 20, τὸ δὲ χωρίον τοῦ Διοδώρου, (Ἄποσ. βιβλ. λβ' 4) περιττὴν καθιστῶν πᾶσαν ἄλλην μαρτυρίαν καὶ ἀδύνατον πᾶσαν ὑπεκφυγῆν, μεταφέρομεν ἐνταῦθα ὀλόκληρον, ἵνα ἀπκλαζώμεν παντὸς κόπου τὸν πολυάσχολον καθηγητήν. «Ἐν δὲ τοῖς νεωτέροις χρόνοις Ῥωμαῖοι, τῆς τῶν ὄλων ἡγεμονίας ἀρεχθέντες, συνεστήσαντο μὲν αὐτὴν διὰ τῆς τῶν ὄλων ἀνδρείας, πρὸς αὐξήσειν δὲ μεγίστην ἤγαγον, ἐπιεικέστατα χρώμενοι τοῖς καταπολεμηθεῖσι τοσοῦτον γὰρ ἀπέσχον τῆς κατὰ τῶν ὑποπεπτωκότων ὀμότητος καὶ τιμωρίας, ὥστε δοκεῖν μὴ ὡς πολεμί-

οις, ἀλλ' ὡς εὐεργέταις καὶ φίλοις προσφέρεσθαι.»

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ Διοδώρου, ἀνεῦρη καιρὸν ν' ἀναγνώσῃ τὴν αὐτὴν παράγραφον μέχρι τέλους, θέλει προσέτι μάθει ὁ πολυμαθὴς καθηγητῆς, πόσον ἤθελεν ἀδικῆσαι τοὺς μαθητὰς του, ἀν καὶ ἀπὸ καθέδρας ἰσχυρίζετο, ὡς ἐν σελ. 38 σιχ. 11 τῆς Πολ. Μελέτης του, ὅτι δὲν ἐσυγχωρεῖτο ὁ μεταξὺ ξένων καὶ Ῥωμαίων γάμος, ἐνῶ κατὰ τὸν Σικελιώτην οἱ Ῥωμαῖοι ἦλθον εἰς τοιαύτην ὑπερβολὴν ἐπιεικειᾶς, ὥστε «οἱ μὲν πολιτείας μετέδωκαν, τισὶ δὲ τὴν αὐτονομίαν ἀπέδωκαν, οἱ δὲ καὶ ἐπιγυμνίας συνεχώρησαν.» Ἐκ τούτων πάντων δυσμενῆς τις ἐπικριτῆς ἤθελε συμπεράνει ὅτι ὁ ἀξιοτίμος κ. Σαρίπουλος οὔτε τῶν Ῥωμαίων τὴν ἱστορίαν γνωρίζει οὔτε ἔλαβέ ποτε τὸν κόπον ν' ἀνοίξῃ Ἑλλήνα συγγραφέα ἡμεῖς δὲ περιοριζόμεθα παρατηροῦντες ὅτι πρὸς πάντας τοὺς τε ἀρχαίους καὶ νεωτέρους ἱστορικοὺς διαφωνεῖ.

Περὶ τοῦ πολιτεύματος τῆς Ῥώμης οὔτε ὄρεξιν οὔτε τόπον ἔχοντες νὰ πραγματευθῶμεν ἐνταῦθα, παραπέμπομεν τὸν συγγραφέα τῆς Πολιτ. Μελέτης εἰς τὸν Πολύβιον (Συγκ. Ἑλλήν. καὶ Ῥωμ. πολιτεύμ. ἐκδ. Λειψ. τομ. 6'), πρὸς δὲ δυσκόλως νομίζομεν, θέλει δυνηθῆ νὰ συμβιβασθῇ, περὶ δὲ τῶν ἐν σελ. 19 σιχ. 2 κρίσεων τοῦ κ. Σαρίπουλου περὶ τῆς εὐσεβείας τῶν Ῥωμαίων κρίνομεν περιττὸν νὰ εἰπωμέν τι ἐνταῦθα, διότι αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τῆς Πολ. Μελέτης ἔσπευσε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πρὸς πάντας διαφωνεῖ.

Ὁ σοφὸς ἐπικριτῆς τοῦ Ναπολέοντος ἰσχυρίζομενος διὰ τῆς «Αὐγῆς» ὅτι οὐδαμοῦ ἔψεξε τὸν συμπολίτην αὐτοῦ ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν γραμμάτων ὡς ἐπιδιδόνοντα κυρίως τὴν ὕλικὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπηκόων του, λησμονεῖ, φαίνεται, τὴν ἐν σελ. 36, σιχ. 6, τῆς Πολ. Μελέτης εὐγλωττον ἐκείνην φράσιν «οἷόν τι κτήνος τῶν ὕλικῶν κορηννύμενος παθήσεων ἀδιάφορον ἐφείλει στρέφειν βλέμμα» κτλ. Ἄν δὲ στρέψῃ ὄλγα τινα φύλλα θέλει ἐξάπαντος πεισθῆ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ ἀξιοτίμος κ. Σαρίπουλος ἔχει ἀκαταμάχητόν τινα κλίσιν πρὸς τὰς παρακεκινδυνευμένας παρομοιώσεις, εὐρῶν τὸν τρόπον νὰ παραβάλῃ ἐν σελ. 93 σιχ. 11 τοὺς τὴν κατὰ τοῦ Ὀθωνος ἐπαράστασιν διαχειρισάστας πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ τὸν Οὐασιγκτῶνα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔστωσαν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐν ἀρ. 1561 τῆς «Αὐγῆς» ἀπαντήσεως τοῦ ἀξιοτίμου κ. Σαρίπουλου· περὶ δὲ τῶν ἄλλων παντοίων ἐν τῇ Πολ. Μελέτῃ ἱστορικῶν σολοικισμῶν οὐδὲν λέγομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ περ πολλὰς δυνάμενοι νὰ προσθέσωμεν ταπεινὰ παρατηρήσεις εἰς τὰ ἐν σελ. 16, σιχ. 10 περὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν δανειστῶν, οὐδόλωσ συμφωνοῦντα πρὸς τὰ τοῦ Διον. Ἀλικαρνασσεῶς βιβλ. Δ', 9, πολλῶ δὲ πλείονας περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Γάτου, ὅπερ, ὡς εἶπον ἡμῖν εἰδήμονες νομικοὶ, δὲν ἐνόησε καλῶς ὁ κ. Σαρίπουλος. Ἀλλὰ πάντων τούτων ἡ ἐξέτασις χρόνον καὶ κόπον πολὺν ἀπαιτοῦσα ἤθελεν ἀποβῆ ἡμῖν τε καὶ τῷ ἀναγνώστῃ ἐπίπονος καὶ ὀχληρά. Ἄλλοις λοιπὸν ἀφίνοντες τούτων τὴν ἐξέλεγχιν σπεύδομεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὰ περὶ τῆς γλώσσης τοῦ συγγραφέως τῆς Πολιτικῆς Μελέτης, ἐν οἷς ἀνέτως καὶ ἀκόπως θέλομεν δυνηθῆ νὰ θυμάσωμεν τὴν πολυμαθεῖαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς πράγματα γνωστὰ, ὠρισμένα, εἰς οὐδεμίαν ὑποκείμενα ἀμφισβήτησιν καὶ εὐξέλεγκτα εἰς πάντα ἔχοντα νοῦν καὶ λεξικόν.

Κατὰ τὸν σοφὸν Πασχάλην (Lettres Province), ἵνα ὀνομασθῇ τις εἰλικρινῆς δὲν ἀρκεῖ νὰ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται ἀκόμη νὰ λέγῃ αὐτὴν avec discretion, ἤγουν μετὰ μετριότητος καὶ ἀνευ τινὸς ὑπερβολῆς ἢ

πικρίας. Τὸ χριστιανικώτατον τοῦτο παράγγελμα ἔχοντες κατὰ νοῦν, ὅτε κατ' αἴτησιν τοῦ ἑκδότου τῆς «*Αὐγῆς*» ἐγράψαμεν τὸ περὶ τῆς Πολ. Μελέτης ἄρθρον μας, ἐσημειώσαμεν ΔΥΟ μόνον ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ λεκτικῶν ἀμαρτημάτων, συμβουλευόντες τῷ συγγραφεὶ ἐν δευτέρῳ τοῦ πονήματός του ἐκδόσει νὰ διορθώσῃ καὶ τινὰς ἄλλας ΣΠΟΡΑΑΗΝ ἐν τῷ βιβλίῳ του ἀσυνταξίας. Τοῦτα δὲ γράφοντες ἠλπίζομεν ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρίπολος, λαβὼν τὸν κόπον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ ἔργον του καὶ συμβουλευθεὶς εἰδήμονά τινα διδάσκαλον, ἤθελεν ὁμολογήσει ἡμῖν χάριτας δια τὴν ἐν τῇ ἐπικρισει μας ἐπιείκειαν. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦτου ἐμμανῆς γενόμενος ἐπέπεσε καθ' ἡμῶν διὰ τῆς «*Αὐγῆς*», ἀποκαλῶν «*φθονεροῦς, ψεύστας, ἀμαθεῖς, κατήλους, φοιτητὰς καθαιρεῖων*» καὶ ἰσχυρίζομενος ὅτι οὐδ' ἀνγνώσκοντες, ἐπεκρίναμεν τὸ βιβλίον του. Ταῦτα πάντα ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς καὶ ἀκοντάς ν' ἀποδείξωμεν τῷ ὀξυγλόῳ καθρηγῆτῃ μετὰ πόσης ἐπιστασίας ἀνέγνωμεν τὸ σοφὸν ἔργον του, σημειοῦντες οὐχὶ πλέον ΔΥΟ, ἀλλ' ὑπὲρ τὰ πενήκοντα δύο λεκτικὰ ἀμαρτήματα, οὐδὲ τὸ πεντηκοστὸν ἀποτελοῦντα τῶν κοσμοῦντων τὴν Πολιτικὴν Μελέτην ἵνα δὲ μὴ δυσκολευθῇ καὶ πάλιν πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν ὁ κ. Σαρίπολος, οὐ μόνον τὴν σελίδα καὶ τὴν φράσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν στίχον μετὰ πλείστης ἀκριβείας σημειοῦμεν.

Ἐν σελ. 85. στίχ. 34. εὐρίσκοντες τὴν ἀκόλουθον φράσιν «*πρὸς σφέλος οὐδέποτε ἀποβαίνει, ἐπειδὴ διαφθείρει τοὺς πολίτας*» κτλ. ἐν ἧ τὴ ἐπειδὴ τεθὲν παρὰ πάντας τοὺς κανόνας ἀντὶ τοῦ γὰρ ἢ τοῦ διότι, μένει ἀνανταπόδοτον.

Σελ. 83. στίχ. 8 «*Νικήσας τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ῥώμης, οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς νίκης ἐκαρποῦντο.*» Ἐν τῇ φράσει ταύτῃ, ἀν δὲν ἀπατώμεθα, ὑπάρχει ἀπόλυτος ὀνομαστικὴ. Ἀλλ' ἡμεῖς μὴ ἔχοντες τὴν συνήθειαν ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ τυπογράφου τὰς ἐλλείψεις σπεύδομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐχὶ ταύτην, ἀλλὰ τὴν ἐν σελ. 94. στίχ. 87. ὀνομαστικὴν «*Ἄλλα φθὰς ὁ Καῖσαρ*» κτλ. ἀντὶ νὰ ὀνομάσωμεν ἀσυνάρτητον, ἀπροσδόκητον καὶ κακόζηλον, ὀνομάσαμεν μόνον ἀπόλυτον. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ἐν σελ. 67. στίχ. 18. «*Ὁ Καῖσαρ ἀνέκραξεν*» κτλ. Ἀλλὰ ταῦτα μικρὰ πολὺ δὲ ἀστειότερα τὰ κατωτέρω.

Σελ. 9. στίχ. 25. *Τίς νοῦν ἔχων ὄγῳ δὲν ἦθελεν, ἐλευθέραν ἔχων τὴν αἴρεσιν, προτιμῆσει τὸ κλέος τοῦ Οὐασιγκιδῆος παρὰ τὸ τοῦ Ναπολέοντος;* Ἡμεῖς ἐνομιζομεν ὅτι τὸ ἦθελεν προτιμῆσει ἀποτελεῖ ἐν καὶ μόνον ῥῆμα, δι' οὗ μεταφράζεται τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις προϋτίμησεν ἄρ. Ἀλλ' ὁ κ. Σαρίπολος εὗρε τὸν τρόπον νὰ διχοτομήσῃ αὐτὸ, παρενθέτων ὀλόκληρον πρότασιν. Τοῦτο ἐνομιζοῦμεν ἡμῖν τὸ τοῦ μακαρίτου Ῥίζου

«*Ἦλον ἦρος θανατός εἰς τῶν Γραι μεγάλων κῶν τὸ γένος,*» τὸ δὲ παρὰ τὸ τοῦ Ναπολέοντος ἐν μέσῳ δοτικῶν καὶ ἀπαρεμφάτων διαπρέπει ὡς ἐμβάλωμα εἰς ἔνδυμα γάμου.

Σελ. 12. στίχ. 8. *Εἰ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον περὶ τὰ γεγονότα συμφωροῦντες.*

Καθ' ὅσον γνωρίζομεν, τὸ εἰ μόνον μετ' ἐγκλίσεως παρεμφατικῆς συντάσσεται, ἐπὶ δὲ μετοχῆς τίθεται καίτοι ἢ κατὰ τοὺς ἀκριβολογούντας καίπερ.

Σελ. 13. στίχ. 23. *Τοῦ τοῦτον διαδεχθέντος Νοῦμα ΜΗΠΩ ἀρρογογίαν καταλιπόντος.*

Ἐν τῇ φράσει ταύτῃ ἀπορεῖ τις τί πρῶτον καὶ τί ὕστερον νὰ θυμῶσῃ. Κατὰ πάντα τὰ λεξικά τὸ μήπω σημαίνει ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν πιστεύομεν ὅτι ὁ πολυμαθὴς ἐπικριτὴς τοῦ Ναπολέοντος εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Νοῦμα, ὅτε ἀπέθανε, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀφήσει τέκνα. *Φοιτητῆς καθαιρεῖων* δὲν ἤθελε δυσ-

κολευθῆ νὰ ἐπιδείξῃ πολλὴν εὐφρένῃ σχολιάζων τὴν φράσιν ταύτην. Σελ. 20. στίχ. 20. *Ἀψευδέστατος καὶ ἐν τούτοις μάρτυς ἢ συνείδησις τῶν Ῥωμαίων, ἐφ' ἧ ἄς οὐκ εἶχον ἀρετὰς οὐδ' ἐτίμων.*

Μάτην ἐπονοκεραλήσαμεν νὰ μαντεύσωμεν, τί σημαίνει τὸ ἐφ' ἧ τοῦτο. Σελ. 25. στίχ. 28. *Οὐδ' ἐπαρκῆς κἄρ φαίνεται ἐρὸς ἀνδρὸς βίος ὅπως καταστῆ τ ις κτλ.*

Τὸ τίς εἶναι ἐνταῦθα ὄλω, περιττόν, οὐδὲ νομιζομεν ὅτι δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ὡς τεθὲν χάριν εὐφωρίας.

Σελ. 30. στ. 9. *Ἀμφοτέρων τῶν ἀντιπάλων ὑπερσχωρ.* Πρέπει νὰ ἦναι τίς Γερμανὸς, Ῥώσος ἢ ἵππος, ἵνα κατορθώσῃ νὰ προφέρῃ τὸν χαριτωμένον τοῦτον ἀόριστον ὑπερσχωρ, οὐ μόνον ἢ θεὰ προξενεῖ ἡμῖν ἀνατριχίαιαν.

Σελ. 36. στίχ. 3. *Οἷον δέ τι κτήνος ὑλικῶν κορεννόμενος παθήσεωρ.*

Ἡμεῖς ἐνομιζομεν ὅτι τὰ κτήνη κορέννυνται, ἔχουν χορταίνουσι, διὰ χόρτων, ἀγρίων, κριθῆς καὶ τῶν τοιούτων ἄλλων φράσιν ἀκούομεν ὅτι κορέννυνται καὶ παθήσεωρ.

Σελ. 36. στίχ. 4. *Ἀδιόφορον (ὁ ἀνθρώπος) σφείλει στρέφειν βλέμμα.*

Τὸ «*σφείλει*» τοῦτο, ὑπερὸ πολυμαθῆς κ. Σαρίπολος, μεταχειριζόμενος κατὰ τὴν νεωτέραν καταχρηστικὴν σημασίαν, εὗρε τρόπον νὰ συγκολλησῇ μετ' ἀρχαίου ἀπαρεμφάτου, ἐφάνη ἡμῖν ἀστειώτατον.

Σελ. 31. στίχ. 9. *Τοσοῦτον ἰσχυρὰ, ἵνα ὑπερῖσχύσῃ.* Ἡμεῖς ἐνομιζομεν ὅτι μετὰ τὸ «*τοσοῦτον*» πρέπει νὰ ἔπῃται τὸ «*ὥστε*». Ἀλλ' ὁ ἐπικριτὴς τοῦ Ναπολέοντος τρέφει ἰδιαιτέραν τινὰ συμπάθειαν πρὸς τὸν σύνδεσμον ἵνα, γράφων ἀνερευθύντως «*ἀφῆκεν αὐτὸν ἵνα νεμηθῇ*» (σελ. 10. στίχ. 13.), «*ἀδυνατεῖ ἵνα κτήν,*» (σελ. 11. στίχ. 10.), «*παρέλειψεν ἵνα προσθέσῃ,*» (σελ. 29. στίχ. 6.), καὶ μυρίας ἄλλας τοιαύτας τῆς μακαρίτιδος Νέας Σχολῆς ἀλογίας.

Σελ. 29. στίχ. 11. *Εἰ μὲν ὁ κληθεὶς πρὸς τὴν τούτου ἢ ἐκείνου κτλ.*

Ὁ συμπολίτης τοῦ Ναπολέοντος ἀφίνων τὸ, μὲν ἀνανταπόδοτον ἠθέλησεν ἴσως νὰ μιμηθῇ τὸν κ. Ἀσώπιον ἄλλ' ἡμεῖς ἐρωτῶμεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Ῥακίνα

Quels monstres étouffés ou quels brigands punis
Tout acquis le droit de faillir comme lui?

Σελ. 32. στίχ. 29. *Ἐρτός ἐρὸς μόνου αἰῶρος ἐξέτεινον τὸ κράτος τοῦ Ἰσλάμ καὶ κατέλαβον κτλ.*

Τοῦτο πλέον καταντᾷ ἀνυπόφορον. Ἡ ἀρχαία ὡς καὶ ἡ νεωτέρα γλῶσσα τὸν ἀόριστον τὸν ὑγρολόγητων σχηματίζει εἰς α, ἔπειτα, ἔμεινα, ἀνέτειλα κτλ. τῆς δὲ καταλήξεως ταύτης οὕτως κοινῆς εἰς τὰς δύο γλώσσας, ἀγράμματοι σχολαστικοὶ καὶ μικροὶ τινες ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν νομιζοῦσιν ὅτι ἑλληνίζουσι πλάττοντες ἀνυπάρχτους ἀορίστους ἔμεινον, ἔτεινον κτλ. ὁ δὲ πολυμαθὴς ἐπικριτὴς τοῦ Ναπολέοντος εὗρε τρόπον νὰ γράψῃ καὶ «*ἐπέφερον*» ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς ἀπαντήσεϊ του. (Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΕΜΜ. ΡΟΪΔΗΣ

Ἀῤριον κατὰ τὴν 8 ὥραν π. μ. τελεῖται ἐν τῷ ναῦ τῶν ἁγίων Θεοδώρων μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἑλένης Ἀσωπίου.

ΧΘΗΣ ἔμπροσθεν τοῦ ταχυδρομείου ἀπωλέσθη ΔΑΡΤΟΦΥΛΛΑΚΙΟΝ περιέχον διαφόρους οικογενειακὰς σημειώσεις μετὰ 2 χαρτονομισμάτων ὁ εὐρὼν αὐτὸ παρακαλεῖται νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας κρατῶν τὰ χαρτονομίσματα.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΛΑΚΙΟΝ (πορτοφύλιον) ἔμπεριέχων πέντε συναλλάγματα ληξιπρόθεσμα, ἀπωλέσθη γῆθς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν περίβολον τῆς βουλῆς, ὁ εὐρὼν αὐτὸ ἄς τὸ φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας νὰ λάβῃ τὰ εὐρεθήκατα, καθότι εἰς αὐτὸν εἶναι ἀχρηστὰ.